

Rellegir-se

Una de les pràctiques més aconsellables i eficaces de les que poden contribuir a un progressiu domini i a un millorament del llenguatge és la de rellegir-se. Quan escrivim, normalment, ho fem amb la preocupació essencial d'exposar el nostre pensament, allò que volem comunicar, amb la màxima claredat possible —o, també, amb una calculada i subtil ambigüitat—, algunes vegades agullonats per la pressa, o potser obeint als dictats de la inspiració, que no sempre raja amb la mateixa generositat, i convé, per tant, aprofitar-ne els bons moments, sense, però, que en totes les ocasions la disponibilitat dels recursos expressius hi correspongui adequadament i simultàniament. Qualsevol text o redacció, per tant, és sempre susceptible de millorament per part de l'autor si un cop enllestit —i, millor, havent-lo deixat reposar— el rellegeix amb ulls de corrector rigorós, encara que no en tingui les facultats. Aquest exercici, és clar, demana el concurs dels elements de consulta habituals. No tothom se sent prou inclinat, o prou apte, a saber descobrir la norma que ha de resoldre un dubte en el conjunt de capítols d'un llibre de gramàtica, però, en canvi, l'ordenació alfabètica del diccionari —el qual resol prou més dubtes que els ortogràfics— el fa accessible al més poc experimentat en el maneig dels elements de preceptiva del llenguatge. I les falles que un es caça a si mateix rarament es tornen a repetir. I, cosa més important encara, els recursos d'expressió que hom pot descobrir en aquest exercici d'autorevisió esdevenen permanentment útils i disponibles.

Una altra manera de rellegir-se, sens dubte la més eficaç, consisteix en la dels textos publicats i revisats per altri, un corrector professional o especialitzat. Això, és cert, produeix més d'un disgust i a cops, cal confessar-ho, justificat. Però deixant de banda aquests casos excepcionals, qui escriu i publica sense dominar prou bé l'idioma ha de treure un magnífic partit rellegant-se després d'una bona revisió. No són pas pocs els escriptors que, de fet, han après a escriure en català comprovant les esmenes que els han fet els correctors i adoptant —no pas totes, sinó triant-les— les solucions de què aquest s'ha servit. Desgraciadament, n'hi ha encara que no es rellegeixen, i per a un corrector resulta ben trist comprovar la reincidència sistemàtica d'un autor en les mateixes errades. Qui no es rellegeix, certament, no s'acostarà mai a la perfecció.